

[Poul H. Møller.]

samtlige børn kom tilbage til moderen eller til forældrene. Dette viser, at kriteriet for tvangsfjernelse af børn må fastlægges nøjere, end tilfældet hidtil har været, og bedømmelsen af hver enkelt sag må ikke være overladt til en eller to ansatte i socialvæsenet.

Jeg ved godt, at vi i dag har hørt fra socialministeren om regler og love for alt dette her, men hvad hjælper det, når love og regler ikke efterleves. Her er jo tale om et så alvorligt indgreb i den personlige frihed, i hjemmets ukrænkelighed, at en meget indgående undersøgelse, hvorunder alle aspekter i hvert enkelt tilfælde nøje undersøges og afvejes af et uvildigt råd, må foretages, før man griber til denne sidste udvej til fjernelse af et barn fra dets forældre.

Det er med meget stor utryghed, man har måttet konstatere, at der er tillagt en enkelt embedsmand så stor magt, at han er i stand til at beordre og gennemføre en tvangsfjernelse på et så løst grundlag, som det har vist sig at være tilfældet, og det er meget ønskværdigt, at ansvaret herfor fremover spredes på flere hænder, så man undgår sager af lignende karakter.

Den trufne afgørelse vedrørende den lille Birgitte må efter min opfattelse tages op til en ny saglig og uvildig vurdering, idet den hviler på et alt for spinkelt grundlag.

Jeg mener, det er meget beklageligt, at medborgere i dette land kan blive så uretfærdigt behandlet af det offentlige, og at talrige klager overhovedet ingen virkning har. Først når en sag slås op i dagspressen, og det gælder jo ikke bare børn, men vi har set, at det også gælder gamle, invaliderede osv., først når der skrives om tingene, så kommer der gang i det, så bliver der foranstaltet undersøgelser osv. Det skulle ikke være nødvendigt. Det skulle ikke være nødvendigt, at de mindre godt formulerende i samfundet, de, som ikke kan tale deres egen sag eller måske engagere en dygtig advokat til det, for at få deres ret skal gribe til drastiske foranstaltninger, få pressen til at slå det stort op osv., hvilket tidligere ordførere jo har slået på. Vi har set det gang på gang, at først da er der sket noget i sagerne, først da har de pågældende kunnet få den hjælp, som de var fuldt berettiget til at få. Altså først ved at sensationspressen, som det blev

sagt før, er kommet ind i sagen, har det hjulpet.

Det er meget at håbe, at hele den offentlige forvaltning inden for socialsektoren vil få fastere rammer og klarere retningslinjer under den nye bistandslov, men jeg må erkende, at jeg har min tvivl herom.

Hanne Reintoft (DKP):

Er denne forespørgsel her ikke egnet til andet, så er den da i hvert fald egnet til at gøre nogle mennesker ondt, der har store problemer med opdragelse af deres børn og måske har fået dem fjernet, som virkelig trængte til en kulegravning af de samfundsmæssige problemer, der har skabt deres situation, og som måske nu fatter håb, og så bare i stedet for får en gang politisk stemmefiskeri.

Alle her har jo været enige om — og det er jeg også — at det er et meget ømtåligt emne at tvangsfjerne et barn. Det turde vel også være os alle bekendt, når man ser på tal og har lidt erfaring om det, at landets børneværn oftest kun griber til den udvej i nødsfald. Vi har lige så mange eksempler på, at det er sket for sjældent, som at det er sket for tit. Når det er sket for sjældent, har det nogle gange betydet død for barnet. Jeg er også enig i, at det er ulykkeligt, når der sker en fejlanbringelse, men det kan rettes op; det kan det andet ikke.

Vi er selvfølgelig også enige om, at overvejelser om en tvangsfjernelse må hvile på den mest velgennemførte sociale og lægelige uddannelsesbaggrund. Her har det jo skortet meget på fremskridtspartiet, når vi bad om socialt veluddannede mennesker. Jeg har selv fået et ændringsforslag om et uddannelseskrav i bistandsloven stemt ned.

Jeg er også enig i, at samarbejde med forældre må være forsøgt på alle niveauer, og jeg vil meget gerne imødekomme fru Grethe Philip med, at vi godt kunne tage en grundig diskussion — hvis det efterhånden overhovedet er muligt at diskutere noget sagligt herinde, det kniber jo — om, hvordan vi virkelig sikrede, at forældrene ikke følte sig utrygge, angste, når de sidder over for et stort apparat. Jeg har set meget fornuftige konferencer indkaldt, hvor man ville diskutere med forældre, men en enlig moder og 19 damer i hvide kitler, det er ikke demo-